

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/134/2016
Identifikačné číslo spisu: 2211201472
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2211201472.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu MVDr. T. D., bývajúceho v C., zastúpeného advokátom Mgr. Jozefom Mochnackým, so sídlom v Lučenci, T.G. Masaryka 14/A, proti žalovanej Regionálnej veterinárnej a potravinovej správe Dunajská Streda, so sídlom v Dunajskej Strede, Korzo Bélu Bartóka 789/3, IČO: 36 086 711, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Skačániovou, so sídlom v Dunajskej Strede, Korzo Bélu Bartóka 789/3, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 9C/22/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2015 sp.zn. 25Co/243/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) zo 17. februára 2015, č.k. 9C/22/2011-282 žalobu (ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že výpoveď jeho štátnozamestnaneckého pomeru zo strany žalovanej datovaná dňom 11. novembra 2010, ktorá mu nebola doručená je neplatná, rovnako ako výpoveď zo dňa 16. novembra 2010, doručená mu 4. decembra 2010 a jeho štátnozamestnanecký pomer v služobnom úrade žalovanej vo funkcii odborný radca so zaradením v organizačnom úrade, odbor potravinového dozoru a hygieny potravín živočíšneho pôvodu, naďalej trvá) zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 1 095,92 €. Rozhodol tak s odôvodnením, že výpoveď daná žalobcovi dňa 11. novembra 2010 je platná, splňajúca náležitosti stanovené § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce a § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe (ďalej len „zákon č. 400/2009 Z.z.“). Dôvod výpovede - nadbytočnosť žalobcu na základe rozhodnutia žalovanej č. V2010/274 z 26. októbra 2010, bol vo výpovedi uvedený nezameniteľným spôsobom, žalovaná zároveň preukázala, že v rozhodnom čase nemala žiadne iné voľné vhodné pracovné miesto. K doručeniu výpovede žalobcovi došlo dňa 11. novembra 2010 fikciou doručenia. S poukazom na záväzný právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v predchádzajúcom

zrušujúcom rozhodnutí z 9. júna 2014 sp.zn. 25Co/137/2014 listinu označenú ako skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou datovanú 16. novembra 2011, ktorej neplatnosti sa žalobca v konaní pôvodne domáhal, súd posúdil z hľadiska obsahu a dospel k záveru, že ju nemožno považovať za oznámenie rozviazania pomeru výpoveďou zo dňa 11. novembra 2010, a teda za ten istý právny úkon skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom k tomu, že skorším platným právnym úkonom zo dňa 11. novembra 2010 došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, neskorší právny úkon zo dňa 16. novembra 2011 už nemohol vyvolať následok zániku štátnozamestnaneckého pomeru. Návrh žalobcu na rozšírenie žaloby o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 11. novembra 2010, ktorú výpoveď žalobca v tento deň odmietol osobne prevziať, bol podaný na pojednávaní dňa 21. októbra 2014 (č.l. 258 spisu), t.j. po uplynutí 2-mesačnej prekluzívnej lehoty v zmysle ustanovenia § 47 Zákonníka práce (pzn. dovolacieho súdu, správne má znieť § 77), na ktorú musí súd prihliadať ex offo. Žalobca mohol neplatnosť skončenia pracovného pomeru namietat' v lehote do 31. marca 2011. K námietke žalobcu, že výpoveď bola daná v rozpore s § 50 zákona č. 400/2009 Z.z. uviedol, že ju nebolo možné akceptovať, pretože žalobca si nespĺnil povinnosť informovať zamestnávateľa o priznanom invalidnom dôchodku v zmysle § 60 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 30. septembra 2015 sp.zn. 25Co/243/2015 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 219 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že z hľadiska obsahu listiny označenej ako „skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou“ datovanej 11. novembra 2010 a 16. novembra 2010, sú dva rôzne, samostatné právne úkony a teda listina zo 16. novembra 2010 nebola oznámením o skončení pomeru výpoveďou zo dňa 11. novembra 2010, ktorú žalobca odmietol prevziať. Z tohto dôvodu sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, či k skončeniu pracovného pomeru žalobcu došlo už na základe výpovede zo dňa 11. novembra 2010 a či táto výpoveď bola žalobcovi riadne doručená. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca výpoveď danú mu v tento deň odmietol osobne prevziať, preto súd prvej inštancie správne aplikoval na doručovanie výpovede fikciu doručenia v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce. Námietku žalobcu, že záznam z osobného pohovoru zo dňa 11. novembra 2010 bol vyhotovený až dodatočne, vyvrátil obsah svedeckej výpovede MVDr. I. L. a obsah samotného záznamu. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno k tvrdeniu, že mu výpoveď z 11. novembra 2010 nebola doručená. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo 147/2008 odvolací súd konštatoval, že ak štátnozamestnanecký pomer skončil na základe skoršej výpovede, ktorej neplatnosť nebola žalobcom na súde napadnutá v dvojmesačnej prekluzívnej lehote (§ 77 Zákonníka práce), nemôže sa už súd zaoberať posudzovaním otázky platnosti tohto právneho úkonu. Súčasne to má za následok, že neskorší právny úkon o rozviazaní pracovného pomeru, už nemôže mať právne účinky zániku pracovnoprávneho vzťahu, preto bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. K odvolaniu podanému do výroku o trovách prvoinstančného konania odvolací súd uviedol, že nezistil dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. a preto potvrdil ako správne rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo vzťahu k tomuto výroku. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ako dovolací dôvod uplatnil ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Rozsudok odvolacieho súdu považoval za nezákonný a nesprávny, pretože odvolací súd na vec neaplikoval ustanovenie § 50 zákona č. 400/2009 Z.z. Keďže Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny neudelil súhlas s jeho výpoveďou zo štátnozamestnaneckého pomeru danou mu žalovanou, bola táto výpoveď v zmysle citovaného ustanovenia neplatná. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo 58/1994. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná k dovolaniu uviedla, že je podané oneskorene a navyše je procesne neprípustné, keď žalobca neuplatnil žiadny dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. K dovolacej námietke týkajúcej sa neudelenia súhlasu ÚPSVR s výpoveďou uviedla, že žalobca jej nikdy neoznámil skutočnosť, že mu bol

priznaný invalidný dôchodok, ani jej nepredložil rozhodnutie o invalidnom dôchodku; keďže si nesplnil informačnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 60 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. v spojení s § 40 ods. 8 Zákonníka práce, nemohol sa dovolávať aplikácie § 50 zákona č. 400/2009 Z.z. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie odmietol, alternatívne ho zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Dovolanie žalobcu, ktorým je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým by bolo dovolanie v zmysle § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p. prípustné. Dovolanie žalobcu teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožnili uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8. Za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy bolo dovolanie spôsobilé vyvolať sledovaný právny účinok pri vadách zmätočnosti (§ 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.), i keď jeho prípustnosť z ustanovenia § 238 O.s.p. nevyplývala. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. bližšie neuplatnil (ani nekonkretizoval) a vady tejto povahy nevyšli v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolanie žalobcu by v danom prípade bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

10. Dovolateľ vady zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Žalobca v dovolaní výslovne uplatnil ako dovolací dôvod ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie vecí súdmi). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie vecí ale prípustnosť dovolania nezakladá

(viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). V dôsledku toho posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis (ustanovenie) a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keď dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nešlo, preto sa dovolací súd nemohol zaoberať obsahom dovolacích námietok žalobcu.

12. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.